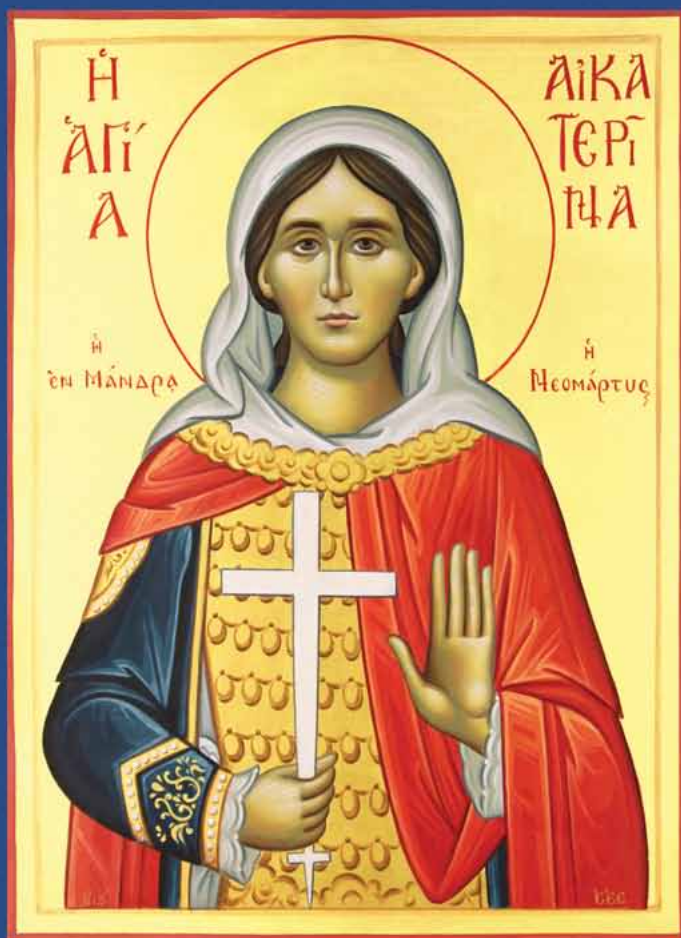
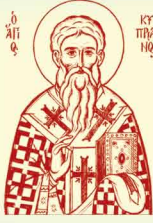

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Περιεχόμενα

- «Σήμερον ἐπίστρεψον...»,
Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ († 2013) 17
- Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ Ἀρχιεπ. Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου 18
- Ὀλίγα τινὰ διὰ τὴν Ἀναγνώρισιν τῶν Ἁγίων,
Σεβασμ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ 20
- Φωνὴ Αὔρας Λεπτῆς, Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη 22
- Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας 24
- Εἰκόνες καὶ Θαύματα, Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος 27
- Τὸ ἦθος τῆς ἀφάνειας καὶ τὸ πάθος τῆς ἀναγνώρισης 29
- Ἐκδόσις βιβλίου γιὰ τὸν Ἅγιο Γλυκερίο Ρουμανίας 31
- Εἶπε Γέρον – Πνευματικὲς Συμβουλὲς Ὁσίου Μακαρίου τῆς Ὀπτινα 32
- Νέοι Ψηφιακοὶ Δίσκοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ἡ Ἁγία Νεομάρτυς Αἰκατερίνα ἡ ἐν Μάνδρα Ἀττικῆς.
Ἱερὰ Εἰκὼν ἐκ τοῦ Ἐργαστηρίου Ἐκκλησιοποιημένης Εἰκονογραφίας,
Νοέμβριος 2014.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

† Ἰδρυτής: Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανός,
Κτήτωρ καὶ πρῶτος Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς († 17/30.5.2013)

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης-Διευθυντής:
Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία: Ἱερὰ
Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: im@agioskyprianos.org •
Ἱστοσελίδες στὸ Διαδίκτυο: www.hsir.org καὶ www.agioskyprianos.org • Ἐκτύπωσης-Βιβλιοδεσία:
«ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικὰ
εἰσφορὰὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱερὰν Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Α.Γ. 112 – 133 51 ΦΥΛΗ.

Σύντομα Πατερικά Μηνύματα

«Σήμερον ἐπίστρεψον...»

Μακαριστοῦ Μητροπολίτου
Ὡρωποῦ καὶ φυλῆς Κυπριανοῦ († 2013)

ΟΛΟΓΟΣ μας καὶ πάλι περὶ Μετανοίας...

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ εἶναι μία συνεχῆς Μετάνοια.

Ὁ πιστὸς εἶναι πάντοτε πεσμένος νοερὰ μπροστὰ στὸν θρόνο τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ συντριβὴ καὶ συναίσθησι τῆς ἀμαρτωλότητός του ψελλίζει τὸ τελωνικό: «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι!».

Τὰ «ἔργα», ἢ «δράσεις», οἱ «καλὲς πράξεις» δὲν τὸν παρασύρουν στὴν ψευδαίσθησι καὶ τὴν αὐτο-επιβεβαίωσι, ὅτι «κέρδισε» μὲ αὐτὰ τὸν θεῖο Παράδεισο.

Μπροστὰ του βρίσκεται συνεχῶς τὸ «σκότος» τῆς καρδιάς του, τὰ δαιμονικὰ πάθη, τὰ ὁποῖα τὸν χωρίζουν ἀπὸ τὴν πηγὴ τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀγιότητος, τὸν Κύριό μας καὶ Θεό μας.

Συνεχῶς ἐλεεινολογεῖ καὶ κατακρίνει τὸν ἑαυτό του.

Προσευχὴ του διαρκῆς εἶναι ἡ εὐχὴ τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ:

«Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραν τὰ ἐμὰ παισίματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου!».

***

ΑΔΕΛΦΕ μου Χριστιανέ: οἱ καιροὶ μας εἶναι πολὺ δύσκολοι.

Ὁ διάβολος ἀγωνίζεται μὲ κάθε τρόπο νὰ πλανήσῃ, εἰ δυνατόν, ἀκόμη καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

Τὸ μόνο, τὸ ὁποῖο θὰ μᾶς προστατεύσῃ ἀπὸ τὶς δολερὲς παγίδες τοῦ

πονηροῦ, εἶναι ἡ Μετάνοια.

Ἡ Μετάνοια ὅμως, ὄχι ἡ ἐπιπόλαιη καὶ στιγμιαία, ἀλλὰ ὡς **διαρκῆς πνευματικὴ κατάσταση**, ὡς ἐσωτερικὴ ἐργασία.

Ἡ Μετάνοια αὐτὴ μᾶς διατηρεῖ μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ ὁ ταπεινόφρων εἶναι ὁ μόνος ἀσφαλίσμενος.

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες θεόπνευστα μᾶς συμβουλεύουν, ὅτι ἐὰν ὡς ἄνθρωποι ἀμαρτήσουμε καὶ βάλουμε ἀρχὴ Μετανοίας, νὰ μὴ παύσουμε λυπούμενοι καὶ στεναάζοντες πρὸς τὸν Κύριό μας μέχρι τοῦ θανάτου μας, διότι ἐὰν ἀμελήσουμε θὰ πέσουμε πάλι στὴν ἀμαρτία:

«Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη, χαλινὸς ἐστὶ τῆς ψυχῆς, μὴ ἐὼν (ἀφήνων) αὐτὴν πεσεῖν»· «ἐάν τις πέσῃ εἰς οἶαν δήποτε ἀμαρτίαν καὶ μὴ λυπηθῇ κατὰ ἀναλογίαν τοῦ σφάλματος, εὐχερῶς πάλιν τῷ αὐτῷ περιπίπτει δικτύῳ».

***

ΑΔΕΛΦΕ μου ἀγαπητέ: μὴ ἀναβάλλῃς τὴν μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφὴ σου πρὸς τὸν Κύριό μας γιὰ αὔριο, γιὰ τὸ μέλλον, γιὰ τὰ γεράματα... Κανεὶς δὲν γνωρίζει τί θὰ γεννήσῃ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα.

Μετανόησε σήμερα καὶ ἄφησε νὰ γίνῃ αὔριο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μας. Τώρα ποὺ μπορείς, γονάτισε μπροστὰ

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Σεραφεῖμ Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου*

Κων. Α. Οἰκονόμου, δασκάλου

Ο ἍΓΙΟΣ Σεραφεῖμ καταγόταν ἀπὸ τὴν Πεζούλα (Μπεζήλα) τῶν Ἀγράφων. Οἱ γονεῖς του, Σωφρόνιος καὶ Μαρία, τὸν ἀνέθρεψαν μὲ τὰνάματα τῆς πίστεως ἀπὸ τὴν πρώτη του παιδικὴ ἡλικία. Μάλιστα τὸν ἔγραψαν στὸ σχολεῖο τῶν ἱερῶν γραμμάτων. Ὁ μικρὸς Σεραφεῖμ, ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν πῆγαινε στὸ σχολεῖο καὶ βρισκόταν στὸ πατρικὸ του σπίτι, τὸν περισσότερο καιρὸ τὸν περνοῦσε μὲ ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν καὶ Βίων Ἁγίων, ἐνῶ ποτὲ δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὶς ἱερὰς Ἀκολουθίες.

Ὅταν ἐνῆλικιώθηκε, ἔπαψε νὰ τὸν ἐνδιαφέρει κάθε τι βιωτικὸ καί, ψάχνοντας γιὰ ἕναν τόπο ἡσυχίας καὶ ἄσκησης, κατέληξε στὴν Ἱ. Μονὴ τῆς Κρυερᾶς Πηγῆς ἢ Κυρίας Θεοτόκου (Κορώνης), ὅπου ἔμεινε καὶ ἐκάρη Μοναχός, μιμούμενος πρόθυμα τοὺς πιὸ ἐαρέτους Ἀδελφούς του. Μὲ τὸν καιρὸ, βλέποντας οἱ συμμοναστές του ὅλες τὶς ἀρετὲς του (νηστεία, ἀγρυπνία, ταπείνωση, ἀγάπη), πρότειναν καὶ ὁ Ἅγιος δέχτηκε νὰ χειροτονηθεῖ, ἀρχικὰ Ἀναγνώστης, μετέπειτα Διάκονος καὶ ἐν τέλει Πρεσβύτερος.

Ἦταν τόση ἡ ἐκτίμηση τῶν πιστῶν καὶ τῶν Μοναχῶν στὸ πρόσωπό του, πού

μετὰ τὴν ἐκδημία τοῦ Μητροπολίτη Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου, ὁ Σεραφεῖμ ψηφίστηκε ὡς νέος Ἐπίσκοπος. Ὁ Ἅγιος, ἀναλαμβάνοντας τὴ φροντίδα καὶ τὴν καθοδήγηση τόσων ψυχῶν, πολλαπλασίασε τοὺς ἀγῶνες του φροντίζοντας μὲ ταπείνωση τὸ Ποίμνιό του, ἀποκαλώντας μάλιστα συχνὰ τὸν ἐαυτὸ του ἀχρεῖο δούλο, ἐνῶ τὸ μόνο πού ἐπιθυμοῦσε διακαῶς ἦταν νὰ ἀξιωθεῖ τὸ μαρτυρικὸ στεφάνι, πράγμα πού δὲν ἄργησε νὰ πραγματοποιηθεῖ.

Τὴν περίοδο ἐκείνη, ἀρχὲς τοῦ 17ου αἰ., ὁ Μητροπολίτης Λάρισας Διονύσιος Φιλόσοφος κήρυξε τὴν ἐπανάσταση στὶς περιοχὲς Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, πού ἀπέτυχε, ἐνῶ ὁ ἴδιος, ὡς ὑπάιπιος, φονεύτηκε βασανιζόμενος ἀπὸ τοὺς Ὀθωμανούς. Σ' αὐτὴ τὴ συγκυρία, ὁ Σεραφεῖμ μετέβη στὸ Φανάρι τῆς Καρδίτσας γιὰ νὰ δώσει τὰ καθιερωμένα «πεσκέσια» στοὺς ἀγάδες. Οἱ Ὀθωμανοί, πιστεύοντας ὅτι καὶ ὁ Σεραφεῖμ εἶχε μετάσχει στὴν ἐπανάσταση, τοῦ ἐπετέθησαν, στὴν ἀρχὴ λεκτικὰ, προτείνοντάς του μάλιστα νὰ ἀπαρνηθεῖ τὴν πίστι του, γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὴν τιμωρία σβήνοντας τὶς ὑποψίες του. Μετὰ τὴ θαρρητὴ ἀρνηση τοῦ Ἁγίου,

←
στὸν Σωτῆρα μας μὲ συντριβή, γιὰ νὰ βρῆς τὴν χαμένη γαλήνη σου.

«Αὐτὴ ἡ φωνὴ βοᾶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἕως ἐσχάτης ἀναπνοῆς: σήμερον ἐπίστρεψον!».

«Ὁὐ κολασθησόμεθα ἐν τῷ μέλλοντι, ὅτι ἡμάρτομεν, οὐδὲ κατακριθησόμεθα τούτου χάριν,

τρεπτῆς καὶ ἀλλοιωτῆς λαχόντες φύσεως· ἀλλ' ὅτι ἁμαρτήσαντες, οὐ μετενοήσαμεν, οὐδὲ ἐστράφημεν τῆς πονηρᾶς ὁδοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ἐξουσίαν λαβόντες καὶ καιρὸν μετανοίας». (Ὁσίου Θεογνώστου)

(2005)

ὁ τουρκικὸς ὄχλος τὸν ὀδήγησε στὸν Χαμουζ μπέη, πού ἦταν ὁ πασᾶς τοῦ Φαναρίου.

Ὁ πασᾶς ἄρχισε μὴ ἤρεμο τρόπο νὰ μιλᾷ στὸν Ἅγιο, λέγοντάς του ὅτι ἀκόμα κι ἂν ἀπατήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπαναστάτη Διονύσιο, μποροῦσε νὰ γλυτώσει ἂν γινόταν Μουσουλμάνος. Ὁ Ἅγιος ὑπερασπίστηκε τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων του, ἐπιμένοντας ὅτι δὲν εἶχε ἀνάμιξη στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα καὶ ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ἀποχωρισθεῖ ποτέ τὸν «γλυκυτόν μου Δεσπότην καὶ Θεόν μου, Ἰησοῦν Χριστόν», ὅπως διασώζει κατὰ λέξιν ὁ Συναξαριστής. Καὶ συνέχισε ὁ γενναῖος Μητροπολίτης: «κἂν μυρίους θανάτους ἤθελα λάβει διὰ τὸ ὄνομά Του τὸ Ἅγιον, χαρὰν μου καὶ εὐφροσύνην τὸ ἔχω πρὸς ταῦτα, ὧ ἡγεμών, παῖε, κόπε, ποίει ὅ,τι εἶναι τῆς ἐξουσίας σου!»

Τότε ὁ Ἅγῶς διέταξε νὰ τὸν δείρουν ἀνηλεῶς καὶ νὰ τοῦ κόψουν τὴ μύτη. Ἐνῶ ὁ Ἅγιος ἔπασχε αὐτά, συνεχῶς εὐχαριστοῦσε τὸ Θεό, πού τὸν ἀζίωνε νὰ μαρτυρήσει γιὰ τὸ ὄνομά Του. Κατόπιν, ὁ Σεραφεΐμ φυλακίστηκε γιὰ μιὰ μέρα χωρὶς φαγητὸ καὶ νερό. Ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ἔχαιρε καὶ δοξολογοῦσε τὸ Θεό, εὐχαριστώντας Τον γιὰ τὰ παθήματα, πού ἀξιώθηκε νὰ ὑπομένει πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, προσευχόμενος νὰ τοῦ δώσει δύναμη γιὰ νὰ ἀντέξει τὸ Μαρτύριο πού πλησίαζε. Τὴν ἐπομένη, ὁ Ὄθωμανὸς ἡγεμόνας διέταξε νὰ τοῦ ξαναφέρουν τὸν Σεραφεΐμ. Ὁ Χαμουζ, ξεκινώντας μὲ νέες ἀπειλές, προσπαθοῦσε νὰ κάμψει τὸ φρόνημα τοῦ Ἁγίου.

Μὰ ἐκεῖνος ἐπαναλάμβανε πιὸ ἀποφασιστικὰ τὴν ἀπόφασή του νὰ μὴν ἀρνηθεῖ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. Τότε ὁ Ἅγῶς διέταξε νὰ τὸν ξαναδείρουν πιὸ ἄγρια. Οἱ βασανιστὲς συνέχισαν τὰ ἀπάνθρωπα

κατορθώματά τους, τανώντας μὲ σχοινιά χέρια καὶ πόδια τοῦ Ἁγίου, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔβαλαν πάνω στὴν κοιλιὰ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ τὸν κατέκοπαν μὲ μαχαίρια συνεχῶς. Ἐπειτα τοῦ ἔδωσαν νὰ πιεῖ νερὸ μὲ κῶμα καὶ χολή, ἐνῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου ἔλαμπε καὶ ἔδειχνε σὰν νὰ μετείχε σὲ κάποια εὐωχία κι ὄχι σὲ βασανισμό. Ἀκόμη καὶ οἱ βασανιστὲς τοῦ θαύμαζαν τὸν Ἅγιο.

Κοντὰ σ' ἓνα κυπαρίσσι, στὸ κῶρο τοῦ παζαριοῦ τοῦ Φαναρίου, ὁ Ἅγιος παρέδωσε τὸ πνεῦμα του πληγωμένος θανάσιμα στὰ σπλάχνα τοῦ [ὑπέστη τὸ μαρτύριο τοῦ ἀνασκολωπισμοῦ, δηλαδὴ τὸν ἐσοῦβλισαν]. Ἦταν 4 Δεκεμβρίου. Τὸ ἅγιο σῶμα ἔμεινε ἐκεῖ ἀρκετὲς μέρες, καρφωμένο πάνω στὸ βασανιστικὸ ξύλο, ἀλλὰ δὲν ἀλλοιώθηκε. Τὸ ἀντίθετο: φαινόταν σὰν σῶμα ζωντανοῦ

καὶ ἔβγαζε ἄρρητη εὐωδία, προξενώντας θαυμασμὸ καὶ κατάνυξη στοὺς πιστοὺς καὶ ἀπορία στοὺς Ὄθωμανοὺς. Σὲ αἴτημα τῶν Χριστιανῶν, ὁ Ἅγῶς ἀρνήθηκε τὴν παραχώρηση τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου. Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες διετάχθη νὰ ἀποκοπεῖ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ μεταφερθεῖ στὰ Τρίκαλα μαζί μὲ ἄλλα κεφάλια ἀγωνιστῶν τῆς ἐπανάστασης τοῦ Διονυσίου, ἀλλὰ καὶ κοινῶν καταδίκων.

Ἐκεῖ τοποθετήθηκαν ὅλα τὰ κεφάλια πάνω σὲ κοντάρια, δημιουργώντας ἓνα μακάβριο δάσος, γιὰ νὰ παραδειγματιστοῦν οἱ «γκιαούρηδες» τῆς περιοχῆς. Ὁ Ἠγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Δουσίκου, πού βρέθηκε στὰ Τρίκαλα, ἔδωσε σὲ κάποιον Ἀλβανὸ Χριστιανὸ πενήντα γρόσια, γιὰ νὰ κλέψει τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἁγίου ἀπὸ τὸν φυλασσόμενο κῶρο, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν ἀποθησαυρίσει στὴ Μονή του. Τὴν προσπάθεια κλοπῆς τοῦ Λειψά-

«Καταρτίζεσθε»

Ὅλιγα τινὰ διὰ τὴν Ἀναγνώρισιν τῶν Ἁγίων

† Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

1. Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἀνέκαθεν δὲν προέβαιναν εἰς ἐπίσημον τινὰ Ἐκκλησιαστικὴν Πρᾶξιν διὰ τὴν Ἀναγνώρισιν τῶν Ἁγίων.

2. Ἡ Κοινὴ Συνείδησις τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, εἰς τοπικὸν κατ' ἀρχὴν ἐπίπεδον (Μονῆς, Ἐνορίας, χωρίου, πόλεως, ἐπαρχίας, Τοπικῆς Ἐκκλησίας), ἀμέσως, αὐθορμητῶς καὶ ὁμοφώνως ἀπέδιδε τιμὰς διὰ Εἰκόνων, Ἀκολουθιῶν καὶ Πανηγύρεων εἰς ἐκεῖνον τὸν κοιμηθέντα Χριστιανόν, τοῦ ὁποῦ ἐγνώριζε τὴν ἁγίαν βιοτήν, τὸ χάρισμα τῆς παρησίας αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόν, ὡς καὶ τὰ θαύματα ἢ τὰς θεοσημίας μέσῳ τῶν πρεσβειῶν αὐτοῦ, διὰ τῶν ὁποίων

ἀνεδεικνύετο προστάτης, εὐεργέτης καὶ παραμυθία τῶν πιστῶν.

3. Αὕτη ἡ ἄμεσος Ἀναγνώρισις καὶ ἡ ἄνευ ἰδιαιτέρων διαδικασιῶν τοπικῆς βίωσις τῆς ἀγιότητος Χριστιανοῦ τινος ἐξηπλοῦτο σὺν τῷ χρόνῳ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἐγένετο καθολικὸν βίωμα τῆς Ἐκκλησίας.

4. Ἡ αὐθόρμητος τιμὴ πρὸς τοὺς Ἁγίους εἰς τοπικὸν ἐπίπεδον, κυρίως μέχρι τῆς Ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐγένετο ἄνευ ἐπεμβάσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς· ὁσάκις δὲ ἡ Ἀρχὴ ἐπενέβαινε, πάντως σπανιώτατα, ἡ πρᾶξις αὕτη εἶχε χαρακτῆρα διαπιστωτικὸν καὶ ἐξαγγελτικόν.

νου ἀντιλήφθηκαν οἱ φύλακες, πού ὄρμησαν κυνηγώντας τὸ Χριστιανό, πού ἔτρεχε γρήγορα μαζί με τὸ Λεῖψανο. Κοντὰ σὲ μιὰ γέφυρα τοῦ Πννειοῦ, οἱ διώκτες του τὸν πλησίασαν ἐπικίνδυνα. Τότε ἐκεῖνος ἔριξε τὸ ἅγιο Λεῖψανο στὸ ποτάμι, καὶ ξέφυγε με ταχύτητα ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πού σταμάτησαν βλέποντας τὴν προηγούμενη σκηνή.

Λίγο πῶς κάτω ἀπὸ τὴ γέφυρα, δύο ψαράδες πού εἶχαν σπῆσει φράκτῃ σπὴν κοίτη τοῦ Πννειοῦ, με θαυμαστὸ τρόπο βρῆκαν τὸ ἅγιο Λεῖψανο κι ἀφοῦ τὸ ἀναγνώρισαν, τὸ πῆραν εὐλαβικὰ καὶ τὸ παρέδωσαν στὸν Ἡγούμενο πού προαναφέραμε.

Λίγο ἀργότερα, ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Κορώνης ζήτησε τὸ Λεῖψανο ἀπὸ τοὺς Δουσικιώτες, ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ ἐκεῖ εἶχε μονάσει, δίνοντάς τους καὶ τὰ πενήντα γρόσια πού εἶχαν πληρώσει στὸν Χριστιανό, πού πῆγε νὰ τὸ κλέψει. Ἐκτοτε, ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου βρίσκεται ἐκεῖ ἀποθησαυρισμένη καὶ μέχρι σήμερα εὐωδιάζει καὶ ἐλευθερώνει τοὺς προσφεύγοντας στὴ μεσιτεία τοῦ Ἁγίου ἀπὸ κάθε νόσο ἢ κακό.

(*) Ἱστολόγιο «Ἀκτίνες», 3 Δεκ. 2012 (<http://aktines.blogspot.gr/2012/12/412.html>)

5. Δηλαδή, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἐπενέβαινε διὰ νὰ ἐγκρίνη ἢ ἀπορρίψη τὴν τιμὴν τοῦ Ἁγίου, ἀλλ' ἐπενέβαινε προκειμένου νὰ διαπιστώσῃ τὸ ἥδη ὑπάρχον καὶ ἰσχύον, ἤτοι τὴν τοπικὴν βίωσιν τῆς ἀγιότητος (Διαπίστωσης), νὰ διακηρύξῃ-ἐξαγγεῖλῃ τοῦτο πανηγυρικῶς (Διακήρυξις) καὶ νὰ ἐγγράψῃ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ εἰς τοὺς καταλόγους τῶν Ἁγίων (Ἐγγραφή εἰς τὸ Ἑορτολόγιον), πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ διεύρυνσιν τοῦ Ἑορτασμοῦ (καθολικὴ βίωσις).

6. Ἡ ἀνέκαθεν ἰσχύουσα αὕτη Ἱερὰ Παράδοσις μαρτυρεῖ ἀφ' ἑαυτῆς, ὅτι ὁ δισταγμὸς ἢ ἡ παρεμπόδισις τῆς ἀμέσου καὶ αὐθορμήτου ἀποδόσεως τιμῶν εἰς τοὺς ἀναδεικνυμένους ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ἁγίους μέχρις ὅτου ἐπιτραπῇ τοῦτο ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς δὲν εἶναι ὀρθὴ πρᾶξις, ἀποτελεῖ δὲ ἀναμφισβητήτως νεωτερισμόν, ἐξ ἐπιδράσεως μάλιστα (ἀσυνειδήτως καὶ ἐμμέσως) ἀλλοτρίας, ἤτοι ἐκ τοῦ Παπισμοῦ, ἢ ὅποια δυστυχῶς ἦτο καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ ἰδιαίτερος ἐπὶ τοῦ «Τυπικοῦ» ἢ τῆς «Ἀκολουθίας» τῆς Διακηρύξεως, ἐντονωτάτη ἰδίως εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν.

7. Βάσει τῆς νεωτέρας αὐτῆς πράξεως, ἡ βαρύτερη διὰ τὴν τιμὴν ἐνὸς Ἁγίου πίπτει περισσότερον ἢ καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν μιᾶς Ἐπιτροπῆς, τὸ δὲ ἀποφασιστικὸν κριτήριον ἀποτελεῖ

ὁ ἐξονυχιστικὸς «ἔλεγχος» τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου καὶ ὄχι ἡ Κοινὴ Συνείδησις τοῦ εὐσεβοῦς Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἀποκλειστικὴν δυνατότητα τῆς ἀμέσου Ἀναγνώρισεως τοῦ Ἁγίου, ὡς καὶ τῆς διατηρήσεως διὰ μέσου τῶν αἰώνων ζώσης τῆς τιμῆς Αὐτοῦ.

8. Ἐν κατακλείδι καὶ πρὸς ὀλοκλήρωσιν τῆς περιληπτικῆς αὐτῆς θεωρήσεως τοῦ θέματος τῆς Ἀναγνώρισεως τῶν Ἁγίων, θὰ πρέπει νὰ ἐπισημανθοῦν καὶ τὰ ἐξῆς, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐπικινδύνου τακτικῆς τῆς ἀναφερθείσης νεωτέρας πράξεως.

α. Εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἔζησαν πρόσωπα πλουτισμένα μὲ τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὰ ὅποια ὅμως δὲν ἐτίμησεν ὁ εὐσεβὴς Λαὸς ὡς Ἅγια, οὔτε ἡ Ἐκκλησία προέβαλεν ὡς τοιαῦτα, ἂν καὶ ἡ συνείδησις Αὐτῆς ἀναγνώριζεν ἀνέκαθεν αὐτὰ ὡς διακεκριμένα μέλη Τῆς.

β. Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει, ποῖος ἀπὸ τὰ διακεκριμένα καὶ ἀναμφισβητήτως σεσωσμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας θὰ τιμηθῇ ὡς Ἅγιος, εἶναι μόνον ὁ Θεός· Ἐκεῖνος θὰ πλουτίσῃ τὸν Ἅγιον μὲ τὸ χάρισμα τῆς παρρησίας καὶ τῶν θαυμάτων μετὰ τὴν κοίμησιν αὐτοῦ, ἀναδεικνύων τοιοῦτοτρόπως τὸν δούλον Αὐτοῦ κατὰ ἓνα ἐξαιρετικὰ ἰδιαίτερον τρόπον προστάτην, εὐεργέτην καὶ παραμυθίαν τοῦ Λαοῦ Του.

γ. Ἡ ἀπολύτως αἰτιώδης σχέσις τοῦ ἐξαιρετικοῦ χαρίσματος τῆς παρρησίας καὶ τῆς θαυματουργίας μετὰ θάνατον

→

ΦΩΝΗ ΑΥΡΑΣ ΛΕΠΤΗΣ

Αλεξάνδρου Παπαδιαμάντη

«Αὔρα πραεῖα ὑπέδειξε, καὶ λεπτοτάτη Κύριον σοὶ Ἡλιοῦ, Θεῶ ζηλοῦντι παντοκράτορι, οὐχὶ πνεῦμα βίαιον, οὐ συσσεισμός, οὐδὲ πῦρ ἐκδειματοῦν· διὸ Ἰησοῦ τῷ πρᾶφ ψάλλομεν...»

ΕΠΕΙΔΗ «οὐδεὶς δύναται θεῖναι ἄλλον θεμέλιον λίθον, παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν ὁ Χριστός», κ' ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὸ λογικόν των, ἀδυνατοῦσι νὰ βάλωσι θεμελιώδη ιδεάν εἰς τὸν ἐγκέφαλόν των, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖαν νὰ κτίσωσι τὸ οἰκοδόμημα τῶν σκέψεών των, ὁ

Θεὸς ἄρα ἔμελλε νὰ φανερωθῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἐφανερώθη. Ἀλλ' ὡς τί, καὶ ὑπὸ ποῖον σχῆμα θὰ ἐφανερώνητο; Μήπως μὲ ἀνθρώπινα μεγαλεῖα καὶ ματαιότητος, μήπως ὡς ἐγκόσμιος δυνάστης καὶ κατακτητῆς, ὡς Ταμερλάνος καὶ ὡς Ναπολέον, ἢ ὡς μυριοπλοῦτος Κροῖσος, ἢ ὡς

ἀποτελοῦν τὰ μοναδικὰ καὶ ἰδιαίτερα γνωρίσματα τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα διακρίνουν Αὐτὸν ἀπὸ τὰ λοιπὰ διακεκρωμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

δ. Τυχὸν ἄγνοια ἢ παραθεώρησις τῶν οὐσιωδῶν αὐτῶν γνωρισμάτων τοῦ Ἁγίου ὀδηγεῖ εἰς παρεκτιμήσεις καὶ ὑπερβάσεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν νοθεῖαν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἑορτολογίου.

9. Ὡς ἐκ περισσοῦ, διευκρινίζεται ὅτι ὁ ἀνωτέρω λόγος περὶ τῶν γνωρισμάτων τοῦ Ἁγίου δὲν ἀφορᾷ τοὺς Μάρτυρας καὶ Ὁμολογητὰς τῆς Πίστεως, ὡς καὶ τοὺς Θεολόγους καὶ Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, διότι σαφῶς αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι μόνον μὲ τὰ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα τοῦ Μαρτυρίου καὶ τῆς Ὁμολογίας

καὶ τῆς Θεολογίας εἰς λίαν κρισίμους στιγμὰς ἀφ' ἑνὸς ἔδωσαν τὴν καλὴν μαρτυρίαν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπέτρεψαν τὴν νοθεῖαν τῆς σωτηριώδους Ἀληθείας καὶ ἀνεδειχθήσαν Πατέρες καὶ Οἰκουμενικοὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας.

• Βιβλιογραφία

α. Παντελεήμονος Β. Πάσχου, Ἅγιοι - Οἱ Φίλοι τοῦ Θεοῦ, Εἰσαγωγή στὴν Ἀγιολογία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, σελ. 121-166, Ἐκδόσεις «Ἀρμός», Ἀθήνα 1997.

β. Στυλιανοῦ Γ. Παπαδοπούλου, Διαπίστωση καὶ Διακήρυξις τῆς Ἀγιότητος τῶν Ἁγίων, Ἐκδόσεις «Τέτιος», Κατερίνη 1990.

γ. Δημοτηρίου Γ. Τσάμη, Ἀγιολογία, σελ. 58-65, Ἐκδόσεις «Π. Πουρναρᾶ», Θεσσαλονίκη 1985.

ἐπιστήμων καὶ σοφὸς Ἀρχιμήδης;

Ὅλα ταῦτα εἶναι ὡς μηδὲν ἐνώπιον τῆς θείας μεγαλειότητος, ὁ δὲ Θεὸς ηὐδόκησε νὰ φανερωθῆ κ' ἐφανερώθῃ ὡς πρᾶος ταπεινὸς Ἰησοῦς. Τοῦτο προεσημαινεν ἡ θεοφάνεια ἡ γενομένη εἰς τὸν Θεοβίτην Ἠλίαν ἐπὶ τοῦ ὄρους Χωρήθ. Ὁ Θεὸς ἐφανερώθῃ εἰς τὸν Προφήτην ὄχι ἐν τῷ πνεύματι τῷ βιαίῳ, ὄχι ἐν τῷ συσσεισμῷ, ὄχι ἐν πυρὶ, ἀλλ' ἐν φωνῇ αὔρας λεπτής. Καὶ ἡ φωνὴ τῆς αὔρας τῆς λεπτής εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ πρᾶου Ἰησοῦ, εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Εὐαγγελίου.

Διὰ τοῦτο, λέγει ὁ μελωδός, «Ἰησοῦ τῷ πρᾶῳ ψάλλομεν». Καὶ διὰ τοῦτο, θαρρούντως ἐπιφέρομεν ἡμεῖς, ὀφείλομεν νὰ ψάλλωμεν ἐν Ἐκκλησίᾳ μὲ πραεῖας φωνάς, μὲ φωνὴν αὔρας λεπτής, καὶ ὄχι μὲ πολυφωνίας καὶ παραφωνίας, αἵτινες ὁμοιάζουν μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνέμου τὸ βίαιον καὶ μὲ τὸν συσσεισμόν, μέσῳ τῶν ὁποίων δὲν ἐφανερώθῃ ὁ Θεός.

«Οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ, Κύριος... οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πῦρ, φωνὴ αὔρας λεπτής· καὶ ἐκεῖ Κύριος».

«Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, τίνα Θεόν, τίν' ἥρωα, τίν' ἄνδρα κελαδήσομεν;»

Τοὺς ὕμνους, τοὺς ἀνάσσοντας τῆς φόρμιγγος, ἐπικαλεῖται ὡς ἀνωτέρω ὁ ὑψιπέτης Πίνδαρος, προσωποποιῶν θεσπεσίως τούτους, καὶ ἐρωτῶν τίνα θεόν, ἥρωα ἢ ἄνδρα πρέπει ὁμοῦ νὰ ψάλωσι.

Ἴσως θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ὅτι ὁ μέγιστος λυρικός τῆς ἀρχαιότητος, διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐπικλήσεως, οἰονεὶ προφητεύει. Ἡ δὲ πρόρρησις του πληροῦται εἰς τοὺς ὕμνους τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Διότι τίς ἄλλος εἶναι ἀληθῆς Θεός, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κελαδῶσιν οἱ

ὕμνοι, εἰμὴ ὁ Χριστός; Καὶ τίς ἥρωας εἶναι μεγαλύτερος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πατάξαντος τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν, καὶ νικήσαντος διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον; Καὶ τίς εἶναι ἀνῆρ, τίς ἄνθρωπος, ἀληθέστερος ἀπὸ τὸν Υἱὸν τοῦ Ἀνθρώπου, «ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων... ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος»;

Διὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἄρα μουσικῆς, οἱ ὕμνοι, οἱ ἀναξιφόρμιγγες τοῦ Πινδάρου, ὕμνοισι τὸν ἀληθῆ Θεόν, ἥρωα καὶ ἄνδρα, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Θεραπεύεται δὲ καὶ ἡ ἀμηχανία τοῦ Πινδάρου, ὡς καὶ παντὸς ψάλτου ἢ ποιητοῦ, εὐρίσκοντος, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἠνωμένας τὰς τρεῖς ιδιότητας τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἥρωος καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Τοιοῦτος Θεός, ἥρωας καὶ ἄνθρωπος οὐδεὶς ἄλλος ὑπάρχει, εἰμὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

(1901)

Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς

ΗΕΟΡΤΗ καὶ Πανήγυρις τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης τελέσθηκε μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα καὶ χάρι στὴν ὁμώνυμη Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονή μας στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς, ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.

***

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης, 1/14. 10.2014, τελέσθηκε ὁ Μέγας Ἑσπερινός, χοροστατοῦντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, συγχοροστατούντων τῶν Σεβασμ. Μητροπολιτῶν Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, τοῦ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἁγίας Πετρούπολεως καὶ Βορείου Ρωσίας κ. Σωφρονίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην κ. Ἀγαθάγγελον, τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Σουτσάβας κ. Σωφρονίου καὶ Γαλατσίου κ. Διονυσίου τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην κ. Βλάσιον, καὶ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Μαραθῶνος κ. Φωτίου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, Νόρα

κ. Μιχαὴλ ἐκ Σαρδινίας, Γαρδικίου κ. Κλήμεντος καὶ Φωτικῆς κ. Αὐξεντίου ἐξ Ἑтна Καλιфорνίας τῶν Η.Π.Α., Βοηθοῦ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἑтна κ. Χρυσοστόμου.

Μετὰ τοῦ σεβαστοῦ Καθηγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. π. Θεοδοσίου, παρέστη μεγάλος ἀριθμὸς Κληρικῶν ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ (Ρουμανία, Ἱταλία, Κένυα, Η.Π.Α., Βραζιλία), ὡς καὶ μεγάλο πλῆθος Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν καὶ εὐλαβῶν πιστῶν.

Πρὸ τοῦ Δι' εὐχῶν, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς ἀπηύθυνε λόγον οἰκοδομητικόν, τονίσας τὴν θλιβερὰν διαπίστωσιν περὶ τῆς κυριαρχίας σήμερα τοῦ εὐτελοῦς καὶ χυδαίου σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς, καὶ τῶν ἐρωτημάτων ποὺ θέτουν καὶ εἰς ἡμᾶς οἱ ἐορταζόμενοι Ἅγιοι, ὥστε νὰ ἀποφύγουμε τὴν συμμετοχὴ μας σὲ αὐτὴ τὴν διαβρωτικὴ πνευματικὴ διαδικασίαν, καὶ νὰ ἀποτελοῦμε μάρτυρες τῆς θείας ἀγάπης καὶ εὐσπλαχνίας στὸν κόσμον, βιοῦντες τὴν μετάνοιαν καὶ καλοῦντες εἰς αὐτήν.

***

Τὸ πρωὶ τῆς Τετάρτης, 2/15.10.2014, τελέσθηκε ὁ ἐόρτιος Ὁρθρος καὶ ἡ

πανηγυρική πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία.

Προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Καλλίνικος καὶ ἔλαβαν μέρος οἱ Σεβασμ. Μητροπολίται Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανός, Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσότομος, ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἁγίας Πετρούπολεως καὶ Βορείου Ρωσίας κ. Σωφρόνιος, οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Σουτσάβας κ. Σωφρόνιος καὶ Γαλατίου κ. Διονύσιος ἐκ Ρουμανίας, καὶ οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος, Μαραθῶνος κ. Φώτιος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, Νόρα κ. Μιχαήλ, Γαρδικίου κ. Κλήμης καὶ Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος. Ἐπίσης, ἔλαβε μέρος πενηκοντὰς περίπου Ἱερέων καὶ δεκάς Διακόνων.

Παρέστη μέγα πλῆθος πιστῶν, ὡς καὶ πολλοὶ ἐπίσημοι.

Θεῖον Κήρυγμα ἐξεφώνησε ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου, ἀναφερθεὶς στὴν ἐορτάζουσα Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης ὡς *τόπο ἀενάου δοξολογίας τοῦ Θεοῦ*, στὴν κλησι τῶν ἐορταζομένων Ἁγίων στὴν Θεία ζωή, διὰ τῆς ἀπαρνήσεως τῆς *μαγείας* καὶ τῆς *ἀκολασίας*· *στὸ ὀρθὸ φρόνημα* καὶ τὸ *εὐσεβὲς βίωμα* ποὺ οἱ Ἅγιοι μᾶς καλοῦν μὲ τὸ παράδειγμά τους νὰ ἐπιδείξουμε, πρὸς ἔλευσιν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ φυγάδευσιν τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν· καὶ στὴν *καλὴν ἀλλοίωσιν τῆς Χάριτος*, τὴν ὁποῖαν βιώνουμε στὸ γαλήνιο λιμάνι τῆς ἐορταζομένης Μονῆς ἐν Ἀγάπῃ καὶ Ἀληθείᾳ, εὐχηθεὶς τὰ δέοντα στοὺς εὐλαβεῖς πανηγυριστάς.

Ἐκοινώνησαν πολλοὶ πιστοὶ, κατόπιν τῆς προβλεπομένης προετοιμασίας, ἀπὸ τρία ἅγια Ποτήρια.

Στὴν Ἀπόλυσι, ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς εὐχαρίστησε τὸν Μακαριώτατο καὶ τοὺς συμμετασχόντας στὴν ἱερὰ Πανήγυρι, ἐκφράσας τὴν αἴσθησι τῆς βιώσεως τοῦ Μυστηρίου τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀκολούθησε Λιτανεΐα τῆς ἱ. Εἰκόνοσ καὶ τοῦ τμήματος τῶν Λειψάνων τῶν ἑορταζομένων Ἀγίων, καὶ εὐλογήθηκαν οἱ Ἄρτοι πρὸ τοῦ Ναοῦ.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Καλλίνικος, σὲ σύντομη προσλαλιά του, ἐξέφρασε εὐχές καὶ εὐλογίες, ὡς καὶ τὴν συγκίνησί του ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἔλαβε πρὸ 35ετίας στὴν Ἱερὰ αὐτὴ Μονὴ τὴν χάριν τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἀναμνησθεὶς τῆς παλαιᾶς συνδέσεως καὶ φιλίας του μὲ τὸν νῦν Μητροπολίτη Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς, ἐκφράσας καὶ τὶς

σεβαστικὲς εὐχές του γιὰ τὴν ἀνάπαυσι τοῦ μακαριστοῦ Κτήτορος καὶ πρώτου Καθηγουμένου Αὐτῆς Μητροπόλιτου κυροῦ Κυπριανοῦ.

***

Ἐν συνεχείᾳ, ἀκολούθησε δεξίωσις στὸ Μεγάλο Ἀρχονταρῆκι τῆς Μονῆς, στὸν δὲ ἐσωτερικὸ χῶρο Αὐτῆς παρετέθη τράπεζα γιὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς Κληρικοὺς, καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνδρῶν προσκυνητῶν, εὐλογίες ὅμως καὶ τρόφιμα εἶχαν διανεμηθῆ καὶ σὲ ὅλους τοὺς προσελθόντας στὸν προκυνηματικὸ χῶρο Αὐτῆς.

Ἐπρόκειτο γιὰ μίᾳ πολὺ εὐλογημένη Πανήγυρι, μὲ διορθόδοξο χαρακτῆρα Ἀγάπης καὶ Ἐνότητος ἐν Ἀληθείᾳ· γιὰ μίᾳ ἀνετίμητη θεία δωρεά!

Εἰκόνες καὶ Θαύματα*

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

ΚΑΤΑ τὸ ἔνδοξο Μαρτύριο τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἀναστασίου στὴν Παραμυθιά τῆς Ἠπείρου († 18.11.1750), ὁ υἱὸς τοῦ Ἡγεμόνος τῆς περιοχῆς Ἀχμετ πασαῖ, τοῦ θανατώσαντος τὸν Ἅγιον, ὀνόματι Μουσαῖς (Μωῦσῆς), ἐντυπωσιάσθηκε πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν σταθερότητα τοῦ Μάρτυρος καὶ τὴν ἀταλάντευτη ὁμολογία του· γι' αὐτὸ καὶ ἔσπευσε νὰ γνωρισθῆ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μαζί του, ἐνῶ ὁ Ἅγιος ἦταν στὴν φυλακὴ, νὰ κατηχηθῆ στὴν Χριστιανικὴ πίστι καὶ νὰ λάβῃ τὴν πρόρρησι, ὅταν ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ γίνῃ Χριστιανός, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ ἐξεπλήρωνε ἐν καιρῷ τὴν ἀγία ἐπιθυμία του.

Πράγματι, μετὰ τὴν πάροδο ὀλίγου διαστήματος, ὅταν ὁ Μουσαῖς ἐστάλη ἀπὸ τὸν πατέρα του στὸν γάμο τοῦ υἱοῦ τῆς ἀδελφῆς του καὶ αὐτὸς πῆγε ἀπρόθυμα, συνέβη κάτι τὸ θαυμαστό. Τὴν νύκτα, τὸν ξύπνησε ἅγιος Ἄγγελος, τὸν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν τουρκικὴ οἰκία καὶ τὸν ὠδήγησε σὲ κάποιον Ἀσκητῆ, μὲ τὴν προτροπὴ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ γιὰ νὰ τύχῃ τοῦ ποθουμένου. Ὁ Μουσαῖς ἀκολούθησε τὸν μυστηριώδη Μοναχό, ὁ ὁποῖος φαινόταν νὰ γνωρίζῃ τὴν ὑπόθεσί του, χωρὶς νὰ ἔχουν συνομιλήσῃ, καὶ βάδισαν σὲ τόπους ἐρήμους καὶ ἀβάτους, γιὰ νὰ ἀποφύγουν τοὺς Τούρκους. Ὅμως, ὁ Μουσαῖς ταλαιπωρήθηκε· σχίσθηκαν τὰ ροῦχα του, ὅπως καὶ τὰ πόδια του, καταπονήθηκε ἀπὸ τὴν κακουχία καὶ ἄρχισε νὰ πολεμῆται

ἰσχυρὰ ἀπὸ λογισμοὺς συγχύσεως καὶ ἀπογνώσεως, ὅτι δῆθεν κακῶς ἐγκατέλειψε τοὺς γονεῖς του, βαδίζοντας μὲ κάποιον ἄγνωστο πρὸς τὸ ἄγνωστο!

Στὴν κατάστασι ἐκείνῃ τῆς ἀδημονίας διατελῶν, συνέβη νὰ διέρχωνται ἀπὸ ἓνα Ἐξωκκλήσι τοῦ Ἁγίου Χαραλάμπους, πλησίον κάποιου χωριοῦ. Ὁ ἄγνωστος Γέροντας, ὁ ὁποῖος δὲν ἔλεγε τίποτε, ἀλλὰ φαινόταν νὰ γνωρίζῃ τὸν πειρασμὸ ποῦ περνοῦσε ὁ νέος, τὸν προέτρεψε νὰ εἰσέλθῃ στὸ Ναῦδριο γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὶς ἅγιες Εἰκόνες καὶ νὰ προσευχηθῆ. Ὁ Μουσαῖς πράγματι εἰσήλθε στὸ Ναῦδριο, προσεκύνησε τὶς ἱερὲς Εἰκόνες καὶ ἄρχισε νὰ παρακαλῆ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Παναγία μας γιὰ βοήθεια στὸν πειρασμὸ καὶ τὴν θλίψι του. Τότε, ἄκουσε ἐκπληκτος μία γλυκύτατη φωνὴ ἀπὸ τὴν Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, ποῦ τοῦ ἔλεγε:

- Μὴ λυπῆσαι, τέκνον, γιὰ τὰ μάταια ἀγαθὰ τῶν ἀσεβῶν ποῦ ἀπαρνήθηκες καὶ γιὰ τὶς θλίψεις ποῦ ὑπομένεις, διότι ὁ Υἱός μου καὶ Θεὸς ἔπαθε πολλὰ γιὰ σᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Μάλιστα, πρέπει νὰ χαίρης καὶ νὰ εὐφραίνεσαι, γιὰτὶ ἐξῆλθες ἀπὸ τὸ σκότος καὶ ἦλθες στὸ φῶς μὲ τὶς μεσιτεῖες τοῦ Μάρτυρος Ἀναστασίου καί, ἂν ὑπομείνης ἕως τέλους, μέλλεις νὰ ἀπολαύσης πολλὰ ἀγαθὰ στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν!...

Ἐπειτα, καθὼς ὁ Μουσαῖς προσκυνοῦσε τὴν Εἰκόνα τοῦ Δεσπότου

Χριστοῦ συγκλονισμένος, ἄκουσε καὶ ἀπὸ Ἐκείνον νὰ τοῦ λέγη τὰ ὅμοια καὶ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ νὰ συνεχίσῃ μὲ προθυμία τὸν δρόμο τῆς εὐσεβείας, ἀκολουθώντας τὸν Ἀσκητή.

Ἀκούγοντας ὁ Μουσαῆς τὶς οὐράνιες ἐκείνες φωνὲς μέσῳ τῶν ἱερῶν Εἰκόνων, πλημμύρισε μὲ τόση χαρὰ καὶ εὐφροσύνη, ὥστε νὰ λησμονήσῃ ὅλους τοὺς πειρασμοὺς καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Πανάγαθο Κύριο καὶ τὴν Παναγία Μητέρα Του γιὰ τὴν πρόσκαιρη μικροψυχία του. Ἐξερχόμενος δὲ ἀπὸ τὸν Ναό, ἐρώτησε γεμάτος ἀπορία καὶ θαυμασμὸ τὸν Ἀσκητὴ ποῦ τὸν περιμένε ἔξω:

- Πές μου, Γέροντα, αὐτὲς οἱ Εἰκόνες ἔτσι μιλοῦν πάντα ἢ μόνον τώρα μίλησαν γιὰ μένα;

- Ὁχι, τέκνο μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος, δὲν μιλοῦν πάντοτε, ἀλλὰ μόνον ὅταν εἶναι ἀνάγκη, ὅπως ἐγίνε καὶ τώρα γιὰ χάρι σου, ὥστε νὰ λυθῇ ἐκείνη ἢ πικρὴ λύπη, ποῦ σὲ εἶχε κυριεύσει¹.

Ὁ νέος δόξασε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ἀκολούθησε μὲ προθυμία τὴν πορεία του. Μετὰ κάποιον διάστημα βαπτίσθηκε Χριστιανὸς στὸν Ὁρθόδοξο Ναὸ τῆς Βενετίας, ἐν συνεχείᾳ ἐκάρη Μοναχὸς μὲ τὸ ὄνομα Δανιὴλ σὲ Μονὴ στὴν Κέρκυρα, διέμεινε γιὰ λίγο στὴν Κωνσταντινούπολι ποθῶν τὸ Μαρτύριο, καὶ τελικὰ ἐπέστρεψε πάλι στὴν Κέρκυρα, ὅπου μὲ ὑπόδειξι τῆς Κυρίας Θεοτόκου βρῆκε παλαιὰ θαυματουργὴ Εἰκόνα Αὐτῆς σὲ μία μυρτιά, τὴν Ὅποιαν καὶ ὠνόμασε Μυρτιδιώτισσα· στὸν τόπο ἐκεῖνο ἔκτισε Ναὸ καὶ ἐσύστησε Μονή, ἐκεῖ ἡσύχασε, χειροτονηθεὶς μάλιστα καὶ Ἱερομόναχος, ἐκοιμήθη δὲ ἐν Κυρίῳ στὴν Κέρκυρα².

Στὸν Βίο ἐνὸς ἄλλου Νεομάρτυρος, τοῦ Ὅσιομάρτυρος Ἰγνατίου († 8.10.1814), διαβάζουμε μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ὅταν προετοιμάζετο γιὰ τὸ Μαρτύριο στὴν Ἰβηρικὴ Σκῆπη τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐνίωσε κάποτε σφοδρὸ σαρκικὸ πόλεμον φιληδονίας. Μετὰ δὲ τὴν εὐχὴ καὶ στήριξι τοῦ Γέροντός του, μετέβη στὸν Ναὸ καὶ ὅπως λέγει ὁ Συναξαριστής, «ἔλαβεν εἰς χεῖρας του τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, κατασπαζόμενος δὲ Αὐτὴν παρεκάλει μετὰ δακρύων νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τοιοῦτον πόλεμον καὶ τὴν ἐπιβουλήν τοῦ διαβόλου. Ἦλθε δὲ εἰς αὐτὸν τότε διὰ τῆς Χάριτος τῆς Θεομήτορος εὐωδία τις ἄρρητος καὶ ἀπερίγραπτος, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πόθεν ἦρχετο, ἔκτοτε δὲ ἔλλειπεν ἀπ' αὐτοῦ ὁ θανατηφόρος τῆς ψυχῆς πόλεμος»³.

Ὅταν δὲ λίγο ἀργότερα ὁ Ἅγιος μετέβη πλέον γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ στὴν Κωνσταντινούπολι, προσευχήθηκε μία νύκτα στὴν οἰκία κάποιου εὐλαβοῦς ἐνώπιον μιᾶς θαυματουργοῦ Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, ἢ ὁποῖα ἐφυλάσσετο ἐκεῖ. Καὶ ἐνῶ ὁ Μάρτυς ἐπροσηύχετο μετὰ δακρύων νὰ δευκολυνθῇ ἡ ὁδὸς τοῦ Μαρτυρίου του, «περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔγινε κρότος καὶ ἐξαίφνης στέφανος λαμπρός, ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς σεβασμίας ἐκείνης Εἰκόνας τῆς Θεομήτορος, περιεκύκλωσε τὸν Ἰγνάτιον. Καὶ τοῦτο ἐγένετο τρίς, καθὼς διηγήθησαν ὅσοι παρετήρουν αὐτὸν κρυφίως»⁴!...

(*) Ἀπόσπασμα ἀπὸ Διάλεξι στὴν Ἐκθεσι Εἰκόνων στὸ Δημοτικὸ Ὁδεῖο Φυλῆς, στὰ Ἄνω Λιόσια Ἀττικῆς, τὸ Σάββατο, 16/29.12.2012 (παράθεσις τοῦ πρώτου Κεφαλαίου, μὲ τίτλο:

Τὸ ἦθος τῆς ἀφάνειας καὶ τὸ πάθος τῆς ἀναγνώρισης

«Δόξαν παρὰ ἀνθρώπων οὐ λαμβάνω» (1ω. 5, 41)

ΕΙΝΑΙ γεγονός, πὼς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀναγνώριση τῶν πράξεών του καὶ τὴν ἐκτίμηση τῆς διακονίας του. Καὶ μέχρις ἐνὸς σημείου αὐτὸ δὲν εἶναι κακό. Ἡ ἐπιβράβευση ἐνισχύει τὴν αὐτοπεποίθηση, ἐνθαρρύνει τὴν πρόοδο καὶ συμβάλλει στὴν ψυχολογικὴ ὠριμότητα τοῦ ἀτόμου. Στηρίζει τὶς καλὲς πρωτοβουλίες καὶ οἰκοδομεῖ μιὰ ἡρεμὴ καὶ ἰσορροπημένη προσωπικότητα. Ἐνδέχεται ὅμως ὁ ὑπερτονισμὸς τῶν δυνατοτήτων ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ ἡ ἄκρατος ἐπαινολογία, νὰ δημιουργήσουν μιὰ ἀρρωστημένη συνείδηση κι ἕνα ἀλλοτριωμένο πρόσωπο γεμάτο ἐγωϊστικὸ κομψασμὸ καὶ ματαιόδοξη μεγαλομανία.

Ἡ συνεχὴς καὶ μανιώδης ἀναζήτηση τῆς ἀνθρώπινης δόξας, ἀποτελοῦν λανθασμένο δρόμο γι' αὐτὸ πού λέμε δικαίωση καὶ ἀναγνώριση. Αὐτὸς πού βλέπει τὰ ἐνδεχόμενα ταλέντα του ὡς μέσα προβολῆς καὶ ἐπιβολῆς καὶ ὄχι ὡς χαρίσματα πνευματικῆς καλλιέργειας καὶ διακονίας, συμπεριφέρεται ἐγωκεντρικὰ καὶ θέτει ὡς μέτρο ὅλων τῶν προβληματισμῶν καὶ ἀναζητήσεων τὸν ἑαυτό του. Δὲ μπορεῖ νὰ πειθαρχήσει στοὺς ὅρους τῆς

πνευματικῆς ζωῆς καὶ τοὺς κανόνες τῆς κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς. Ἡ τάση τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς ἐντύπωσης, ἐνθαρρύνει τὴν ὑποκριτικὴ διάθεση τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἐπιβάλλεται σ' ὅλες τὶς καταστάσεις, καὶ τὸν παγιδεύει στοὺς νόμους τῆς ἐμπορευματοποίησης τῆς ζωῆς καὶ τῆς πλαστογράφησης τῶν ἀξιών, γιὰ νὰ μπορεῖ εὐκολότερα νὰ ἐνισχύει τὴν ψευδῶνυμη ταυτότητά του.

Εἰκόνα καὶ προέκταση αὐτοῦ τοῦ πάθους τῆς ἀναγνώρισης καὶ τῆς προβολῆς, εἶναι τὸ σύμπτωμα τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ματαιοδοξίας καὶ μαζικῆς ὑποβολῆς πού ἀκούει στὸ ὄνομα διαφήμιση. Ἐνα γεγονός πού ξεπερνᾷ τὴ ζεστασιά τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων καὶ ἐπηρεάζει ἀρνητικὰ τὴ συμπεριφορὰ καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μας. Μιὰ νοοτροπία καταναλωτικῆς ὑστερίας καὶ ἀπώλειας τῆς αἴσθησης τοῦ μέτρου καὶ τῆς αὐτάρκειας.

Θὰ ἐπανεέλθουμε ὅμως στὸν προβληματισμὸ πού ἐπιβάλλει τὸ κενό, ἡ ὑποκριτικὴ συμπεριφορὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἀνασφάλεια τοῦ μεγαλομανοῦς καὶ ματαιόδοξου ἀνθρώπου, μὲ μιὰ γνώμη τοῦ καθηγητῆ

«Οἱ ἱερὲς Εἰκόνες εἶναι “ζωντανές”»).

1. Βλ. *Τὸ Ἀρχοντόπουλο τῆς Παραμυθιάς καὶ ὁ Ἅγιος Νεομάρτυς Ἀναστάσιος - Ἅγιοι ἐξ Ἀγαρνῶν Α'*, ἔκδ. Σταυροπηγιακῆς καὶ Συνοδικῆς Ἱεράς Μονῆς Ὁσίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, Κάλαμος Ἀττικῆς 2005, σελ. 52-55· ἐπίσης, *Ὁ Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, Τόμος ΙΑ', Μὴν Νοέμβριος, ἔκδ. ε', Ἀθῆναι 1998, σελ. 537-538.

2. Βλ. *Τὸ Ἀρχοντόπουλο...*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 56-64, 91-92· *Ὁ Μέγας Συναξαριστὴς...*, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 538-539.

3. *Ὁ Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, Τόμος Ι', Μὴν Ὀκτώβριος, ἔκδ. στ', Ἀθῆναι 2000, σελ. 226.

4. Αὐτόθι, σελ. 227.

Ἰ.Ν. Ξηροτύρη, ὁ ὁποῖος ἀναφερόμενος στὸ παράδειγμα, ποῦ δίνει σχετικὰ ὁ Ντοστογιέφσκυ μὲ τὴ σιλουέτα τοῦ Φόμο Φομοβίτς, σημειώνει:

«Ὁ Φόμο εἶναι ματαιόδοξος, κούφιος καὶ φορτωμένος ἀπὸ ἀχόρταγη μανία νὰ παρουσιάζεται ὅτι ἀξίζει, χωρὶς βέβαια νὰ ἔχει ἀξία· κατορθώνει νὰ τοποθετῆ τὸν ἑαυτό του στὸ κέντρο τοῦ περιβάλλοντός του, νὰ προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς μάζας καὶ νὰ πετυχαίνει βέβαια, ἀλλὰ μὲ διάφορες ψευτιὲς καὶ παραμόρφωση τῶν γεγονότων. Δὲν ἀφήνει καμιὰ εὐκαιρία ἀνεκμετάλλευτη, τοποθετῆ τὸν ἑαυτό του στὴ θέση τοῦ ἀδικούμενου, στὴ θέση τοῦ ἀνθρώπου ποῦ τὸν κακομεταχειρίσθηκαν καὶ πάσχει ἄδικα, φτάνει νὰ πάρει τὴ μορφή τοῦ μάρτυρα γιὰ τὸ δίκιο. Τὸ ἄτομο μὲ τὴν ὑπερτονισμένη τάση γιὰ ἀναγνώριση καὶ ἀξία, μὲ τὴ στάση του γενικὰ καὶ μὲ τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται, ὀδηγεῖται στὶς τεταμένες σχέσεις, στοὺς διαπληκτισμοὺς καὶ στὴ διχόνοια» (βλ. ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ μανία νὰ μᾶς λογαριάζουν», σὲ παλαιότερο τεύχος τοῦ περιοδ. «Ἐπιλογές»).

Θὰ προσθέταμε ἐδῶ, πῶς τὰ ἄτομα αὐτὰ πολὺ εὐκόλα ὀδηγοῦνται στὴν ἐσωτερικὴ ἀπομόνωση καὶ τὴν αὐτοπαραίτηση ἀπὸ τὴ ζωὴ. Ὁ κύριος ἐκφραστὴς τῆς ἐλληνικῆς ροκ μουσικῆς Παῦλος Σιδηρόπουλος λίγο πρὶν τὸν σκοτώσει ἡ ἡρώϊνη στὰ 41 του μόλις χρόνια, δήλωνε σὲ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα (30 Ἰουλίου 1989) τὰ ἑξῆς:

«Κάνοντας μιὰ βαθειὰ ἐνδοσκόπηση, νομίζω ὅτι μ' ἔστειλε ἐκεῖ (στὰ ναρκωτικὰ δηλαδῆ), ἡ ἀπουσία ἀναγνώρισης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μου. Πιστεύω, ὅτι στὴ χώρα ποῦ ζῶ, ἡ προσφορά μου καὶ τὸ ταλέντο μου δὲν ἀναγνωρίστηκαν ἀρκετὰ».

Ἀξίζει ὅμως ἡ ὑπερεκτίμηση τῶν δυνατοτήτων μας νὰ πληρωθεῖ μὲ τὸ θάνατο;

Στὸ σημεῖο αὐτὸ εὐκόλα ἔρχεται στὸ νοῦ ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς ματαιοδοξίας

ἀπὸ τὴ Βίβλο, ὡς ἀπιστία καὶ ἔκφραση αὐταρέσκειας: «πῶς δύνασθε πιστεῦσαι δόξαν παρὰ ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητεῖτε;» (Ἰω. 5, 41). Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὸν Ἐριχ Φρόμ, δὲ βρίσκεται σὲ ὅ,τι ἔχει, ἀλλὰ σὲ ὅ,τι εἶναι· στὴν ἀνόρθωση μέσα του τοῦ θεανθρώπινου μεγαλείου του, στὴν ἐσχατολογικὴ ἐλπίδα, ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ κοινωνὸς τῆς Ἀναστάσεως καὶ νὰ ζῆσει στὴν αἰωνιότητα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ «καυχόμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω» (Β' Κορ. 10, 17).

Ἡ ἐν Χριστῷ ζωὴ δὲν ἀρνεῖται τὴν πρόοδο καὶ τὴ δημιουργικότητα, ἀλλὰ δίνει σ' αὐτὲς τὸ νόημα ποῦ πρέπει. Σχετικοποιεῖ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου καὶ προφυλάσσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν εὐτέλεια, τὸ ἐφήμερο καὶ τὶς μεταπτώσεις τῆς ἀνθρώπινης δόξας, καθόσον «ἡ μὲν γὰρ παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξα, τῶν δοξαζόντων μιμεῖται τὴν εὐτέλειαν, ὅθεν καὶ μεταπίπτει ραδίως· ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἀκίνητος μένει διὰ παντός» (Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, Πρὸς τοὺς τὰς συνάξεις καταλιμπάνοντας... καὶ περὶ τῆς Ἄννης, Λόγος Δ', ΡG 54, 663).

Ὅταν ὁμως τὸ ἔργο μας γίνεται μὲ ὑπευθυνότητα καὶ ταπείνωση, εἶναι ἀποδοτικὸ κι εὐλογημένο. Τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων εἶναι ἀποκαλυπτικὸ στὸ σημεῖο αὐτό· «οὔτε γὰρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγενήθημεν...», γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «οὔτε ζητοῦντες ἐξ ἀνθρώπων δόξαν..., ἀλλ' ἐγενήθημεν ἦπιοι ἐν μέσῳ ὑμῶν» (Α' Θεσ. 2, 5-7). Δὲ ζητήσαμε, τονίζει, νὰ ἀρέσουμε, ἀλλὰ νὰ εἴμαστε ταπεινοὶ ἀνάμεσά σας. Ἔτσι, δὲ μετέδιδαν μόνον τὸ Εὐαγγέλιο, ἀλλὰ καὶ τὶς ἴδιες τὶς ψυχὰς τους, ἀποδεικνύοντες στὴν πράξη τὸ μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καὶ ἐμπειρία μᾶς λέγει, πῶς ἡ ἀληθινὴ μεταμόρφωση καὶ δόξα τοῦ ἀνθρώπου δὲ θεμελιώνεται στὸ θόρυβο καὶ στὸ κυνήγι τῆς ἀποδοχῆς, ἀλλὰ

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

**Οἱ κατὰ Θεὸν Ἀγῶνες καὶ τὰ Θαυμαστὰ Παλαίσματα
τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου Ἀγίου Γλυκερίου ἐν Ρουμανίᾳ
(1891-1985)**

Κυκλοφόρησε τὸ ἀπὸ μακροῦ ἀναμενόμενο ἔργο μὲ τὸν θαυμαστὸ βίον καὶ τοὺς ὁμολογιακοὺς ἀγῶνες τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου, Ἡγέτου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας. Οἱ συγκλονιστικοὶ ἄθλοι τοῦ ἀποτελοῦν οὐσιαστικὰ καὶ τὴν Ἱστορία τῆς Μαρτυρικῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας.

Πρόκειται γιὰ βιβλίον, τὸ ὁποῖο οἰκοδομεῖ, συγκινεῖ, παραδειγματίζει, ἐνισχύει, ἀλλὰ καὶ ἐλέγχει.

Περιλαμβάνει πλούσιον φωτογραφικὸ ὑλικό.

Ἀποτελεῖ ἔκδοσι τοῦ «Συλλόγου Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς» καὶ διατίθεται καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερά Μονή μας.

• Τετραχρωμία • Σελίδες: 140 • Σχήμα: 14x21 ἐκ. • Τιμᾶται: € 7

στη δύναμη τῆς μετάνοιας, τῆς ταπεινώσεως καὶ στη σιωπὴ τῆς ἀσκήσεως· «τὰ τῆς ἐννοίας ἐγκλήματα, τῆ σιγῆς τῆς ἀσκήσεως ἀπέπνιξας» (βλ. Δοξαστικὸ Ἐσπερινοῦ Κυριακῆς Ἐΐ Νηστειῶν).

Ἡ ἀνακάλυψη τῆς δικῆς μας δόξας, βρίσκεται στη δόξα τῶν παθημάτων τοῦ Ἰησοῦ, «ἴνα», ὅπως γράφει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῆ» (Β΄ Κορ. 4, 10).

Π.Σ.

**ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...**

Πνευματικὲς Συμβουλὲς Ἁγίου Μακαρίου τῆς Ὀπτινα*

ΚΑΤΑΛΑΒΕ το καλά: Ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι ἓνας ἰσόβιος πνευματικὸς πόλεμος. Ὁ πανοῦργος ἐχθρὸς στήνει ἐπιδέξια παγίδες καὶ ρίχνει ἀναρίθμητα ψυχοκτόνα βέλη.

Μπροστὰ σὲ πολλοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους ρίχνει τὸ δόλωμα τῆς κοσμικότητος καὶ τῆς ὑλοφροσύνης, μὲ τὴν ἐξωτερικὴ, ὀρατὴ καὶ χονδροειδῆ ὑπερηφάνεια τοῦ πλοῦτου, τῆς ἐπιδείξεως, τῶν σωματικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἀπολαύσεων.

Ἀλλὰ σὲ ὅσους ἀπὸ μᾶς ὄλ' αὐτὰ δὲν ἀσκοῦν καμιὰ ἔλξη, ὁ διάβολος σπέρνει κάποιες ἄλλες λεπτότερες μορφὲς ὑπερηφάνειας. Γεννάει μέσα μας μιὰν ἀδιόρατη αὐτοϊκανοποίηση, μιὰν αὐτοδικαίωση, μιὰν αὐτάρκεια, πού σχεδὸν ἀδυνατοῦμε νὰ συνειδητοποιήσουμε.

Καὶ ἀφοῦ σκοτίζει τὴ διάνοιά μας, τυλίγοντάς τὴν μέσα στὴ σκοτεινὴ ὀμίχλη αὐτῆς τῆς λεπτότατης ὑπερηφάνειας, μᾶς ὁδηγεῖ σὰν τυφλωμένους σκλάβους τοῦ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Κι ἐμεῖς εἴμαστε ἐντελῶς ἀνυποψίαστοι γι' αὐτό!

Σημείωσε καὶ τοῦτο: Δὲν εἶναι πολὺ δύσκολο γιὰ τὸν ἀπλὸ ἁμαρτωλὸ νὰ μισήσει τὴ ρυπαρὴ ζωὴ του, νὰ τὴν ἐγκαταλείψει καὶ νὰ προσπέσει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ὅμως πολὺ δύσκολο γιὰ τὸν αὐτάρκη ἁμαρτωλὸ ν' ἀφήσει ἔστω καὶ μιὰν ἀκτίνα θείας ἀγάπης νὰ διαπεράσει τὸ δερμάτινο χιτῶνα τοῦ φαρισαϊμοῦ του...

Ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι τὸ μόνο ὄπλο πού ἀποκρούει ὅλες τὶς ἐπιθέσεις, ἀλλὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ἀποκτήσει κανεὶς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ τρόπος χηρίσεώς του συχνὰ παρεξηγεῖται, εἰδικὰ ἀπὸ ἐκείνους πού κάνουν μιὰν ἐξωστρεφῆ, κοσμικὴ ζωὴ.

***

Νὰ θυμᾶσαι πάντα, ὅτι στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ ἓνας μετανοημένος ἁμαρτωλὸς εἶναι προτιμότερος ἀπὸ ἓναν ὑπερήφανο, πού δὲν ἔχει ἁμαρτήσει μὲ ἄλλο τρόπο, παρὰ μόνο μὲ τὴν ὑπερηφάνειά του. Θυμήσου τὴν παραβολὴ τοῦ Τελῶνη καὶ τοῦ Φαρισαίου. Καὶ προπαντός, τὸ σχόλιο πού ἔκανε ὁ Κύριος στὸ τέλος τῆς...

Πολλὲς φορὲς πίσω ἀπὸ τὴν προσευχὴ μας κρύβεται ὑπουλα καὶ δόλια αὐτὸ τὸ κοφτερὸ παγοκρύσταλλο, ἢ ὑπερηφάνεια. Τότε ἡ προσευχὴ ὄχι μόνο δὲν μᾶς ἐνώνει μὲ τὸ Θεό, ἀλλὰ ἐνεργεῖ σὰν ἓνα δηλητήριο, πού φαρμακώνει τὴν ψυχὴ μας καὶ τὴν ὁδηγεῖ ἀσυνείδητα ἀκόμη μακρύτερα ἀπὸ Ἐκεῖνον.

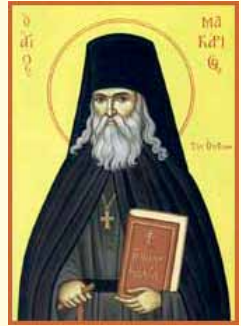
***

Ἀλλά, θὰ μὲ ρωτήσεις ἴσως, ποῖα εἶναι τὰ μέσα γιὰ ν' ἀποκτήσουμε ταπεινωση;

Πρὶν σοῦ πῶ τί λένε οἱ Ἅγιοι, ἄκουσε καὶ δυὸ φωχὰ δικά μου λόγια.

Λοιπόν, ἀποκοῦμε αὐτὸ τὸ θησαυρὸ μὲ τὴν ἀνάγνωση τῆς Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων μὲ τὴν καθημερινὴ καὶ αὐστηρὴ αὐτοεξέταση μὲ τὴ συνεχὴ αὐτομεμνία καὶ αὐτοκαταδίκη μὲ τὴν καλλιέργεια βαθιάς πεποιθήσεως ὅτι εἴμαστε χειρότεροι καὶ ἁμαρτωλότεροι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν ἀπόλυτη ἀποχὴ ἀπὸ τὴν κατάκριση μὲ τὴν πρόθυμη ἀποδοχὴ κάθε ἀτιμίας, ἀδικίας ἢ ἐξευτελισμοῦ μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πιστεύοντας πὼς ὄλ' αὐτὰ τὰ παραχωρεῖ ὁ Θεός, γιὰ νὰ θεραπεύσει ἔτσι τὰ φρικτὰ πνευματικὰ μας ἔλκη...

(*) *Στάρετς Μακαρίου τῆς Ὀπτινα, Πνευματικὲς Νουθεσίες (ἀπὸ τὶς ἐπιστολές του), ἐκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου, Ὁρωπὸς Ἀττικῆς, 1991, σελ. 138-139, 136-137.*

Νέοι Ψηφιακοὶ Δίσκοι (CD's) τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

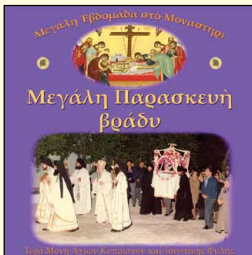
– *Ἀριθ. 60: Κυριακὴ μετὰ τὰ Φῶτα 1995 – Ζωντανὴ ἠχογράφηση*

Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν Ὅρθρο καὶ τὴν Θ. Λειτουργία τῆς Κυριακῆς στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. Ψάλλουν οἱ Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ μικροὺς Κανονάρχους. Διάρκεια: 79' 12".

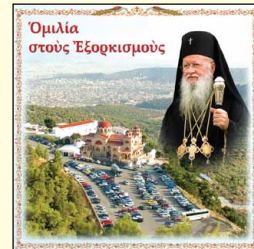
– *Ἀριθ. 61: Μεγάλῃ Παρασκευῇ βράδῃ 1992
Ζωντανὴ ἠχογράφηση στὸ Μοναστήρι*

Ψάλλουν οἱ Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Μονῆς συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ μικροὺς Κανονάρχους. Διάρκεια: 79' 23".

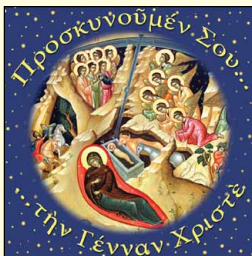
– *Ἀριθ. 62: Ὁμιλία στοὺς Ἐξορκισμοὺς (3 Μαρτίου 1993)*

Μετὰ τὴν Παράκλησι, Τετάρτη ἀπόγευμα στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς, ὁμιλεῖ ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης καὶ πρῶτος Καθηγούμενος Αὐτῆς Κυπριανὸς († 2013).

– *Ἀριθ. 63: «Προσκυνοῦμέν Σου τὴν Γένναν Χριστέ...»*

Ἐκλογή ἀπὸ τὶς Ἀκολουθίες τῆς Μεγάλῃς Ἑορτῆς τῶν Χριστογεννῶν στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης (1987). Διάρκεια: 59' 46".

● Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Γραμματοθυρίδα 112 - 133 51 ΦΥΛΗ
Τηλ. 2102411380, Fax: 2102411080, e-mail: im@agioskyprianos.org
Ἱστοσελίδα: www.agioskyprianos.org

